

5, Mei 1929

BULLETIJN

VAN DEN BOND VAN INTERNATIONAAL - KOMMUNISTEN

MAANDBLAD

HET NUMMER : 50 CENTIEM — JAARABONNEMENT : 6 FRANK

OPSTEL: Fr. Vaneroonenborch. Langstr. 74
Borgerhout.
BEHEER: Leo Smets. Vleeschhouwerstr. 3
Mechelen.
Postcheck: 205849.

MEDEDE LING: De kameraden worden verzocht hun eventueelen en zeer op prijs gestelden steun en hun afrekening van het bulletyn(abonnement of afzonderlyke nummers) zooveel mogelyk langs het postcheckambt aan het beheer te doen geworden: bestelling en afrekening aan huis kan slechts in uitzonderlyke gevallen geschieden.

Mei 1939. N° 5 5° Jaargang.
INHOUD:

- 1° 1° Mei in het teeken van de nationale verdediging
 - 2° Na de Vaderlandsche Verkiezingen.
 - 3° Algemeene Aanmerkingen over Organisatie.(slot)
 - 4° Bydrage tot de Organisatiekwestie.
-
-

1° MEI IN HET TEEKEN VAN DE NATIONALE VERDEDIGING.

Sinds lang heeft het eerste-Mei-feest zyn oorspronkelyke klassenstryds-beteekenis verloren. Ditmaal dullen de arbeidersbetoogingen in het teeken staan van de kampanje tot voorbereiding van den aanstaanden oorlog. Een plakbrief van een socialistische organisatie in het Antwerpsche is in dit opzicht beteekenisvol: een dichte menigte volgt een roode vlag: de omlysting neemt de vormen aan van een Belgische landkaart. Buiten de grenslynen is het papier blank...." Voor een welvarend en vereenigd België" Verdedigt den vrede.....

Buiten de grenzen zal hetzelfde liedje voor-gezongen worden in het Fransch, in het Engelsch, in het Duitsch, in het Russisch, in het Italiaansch, in het Spaansch, enz.... Voor een welvarend en vereenigd vaderland, arbeiders, verdedigt den vrede. Het is de kreet van den dag, die by de arbeiders het oorlogspatriotisme moet inhameren.

De arbeiders- en dan vooral de jonge arbeiders, dié nooit iets meer van het socialisme te zien kregen dan zyn nationalistischen drogvoorm-dienen te weten dat welcyr wat anders dan de loger-versterking werd aanbevolen voor de verdediging van den vrede. Te Bazel in 1912 verklaarde de Socialistische Internationale, dat, zoo de oorlog uit-brak, hy niet het gevolg zou zyn van de tegenstel-ling tusschen onderling-vyandige volkeren, maar wel het werk van vyandige kapitalistische kliken, die elk voor zich de heerschappy over de wereld nastreefden. En ten overstaan van die gebeurlykheid verkondigde de Socialistische Internationale, dat de proletariërs van de heele wereld tot plicht hadden de algemeene werkstaking uit te roepen.

Twee jaar later traden dezelfde socialis-

tische leiders de resoluties van het kongres met de voeten en snelden hun bourgeoisie ter hulp. Zy verloochenden hun eed van internationale broederlykheid en saamenhoorigheid, die de houding van de arbeiders van de heele wereld moesten beheerschen en zy predikten den oorlog tot het bittere einde voor de verdediging van het kapitaal.

Een nieuwe wereldkatastroof dreigt. De voorbereiding tot den oorlog gaat onverbiddelyk haar gang. Doorheen periodes van spanning en alarm, dié wel geïnseneerd lyken om des te beter de openbare opinie te misleiden, voltrekt zich de konzentratie van de oorlogskrachten. Nog en steeds meer vernietigingsmiddelen worden door de verschillende regeringen opgehoopt, die heele steden kunnen vernietigen en den moeizamen arbeid van heele generaties kunnen te niet doen. De heerschers van de wereld bereiden de uitmoording van de menschheid voor. Met dezelfde geringschatting die zy ni vredes tyd voor de arbeiders en hun arbeid aan den dag leggen, waar zy genieten en brassen op het zweet van de massa, leggen zy het er thans op aan ze in dichte drommen tegen elka r in het vuur te jagen, met het eenige doel hun overheerschingsplannen door te voeren.

De oorlog is het noodzakelyk uitloopsel van het kapitalistisch uitbuitingsstelsel. Als een regiem in zyn handen de macht samentrekt ovet heele volkeren, worden deze laatste noodzakelyk geslachtofferd aan de grillen van de enkelingen, de heeren en meesters. In vredes tyd, wanneer duizenden menschen het noodzakelyke moeten ontberen om zich te kleeden en te voeden, geen onderdak hebben en zich in uitersten nood bevinden, ziet men het regiem aan de bezitters van de goederen opleggen, een gedeelte van die goederen gewoonweg te vernietigen. Om de pryzen op peil te houden, wordt het gra n verbrand, een aanzienlyk deel van de koffieproduktie vernietigd. Kan het dan nog

verwondering baren, dat op een gegeven oogenblik, als vreedzame konkurrentie onder de kapitalen ondoeltreffend gaat blyken, dezelfde heerschers koelbloedig kunnen overgaan tot de gruwelykste en ontzaglykste menschen slachting?

De oorlog is de voortzetting van de vredespolitiek met andere middelen. De ellende die door den oorlog het aandeel wordt van de negen tienden van de menschheid, is de schuldprys dien de maatschappy betaalt, vo or het dulden van het voortbestaan van een veroordeeld maatschappelyk regiem.

Daarom leerden wel eer de socialisten, dat het antwoord van de arbeiders op den kapitalistischen oorlog, de proletarische revolutie is. Nu verkondigen de socialisten- en de kommunisten- dat, by de nadering van den oorlog, de arbeiders zich nauwer rond de nationale vlag moeten scharen, t.t.z. rond de vlag van hun uitbuiters.

Maar we willen hopen dat alle arbeiders het verleden niet vergeten hebben. Allen hebben het socialisme niet verloochend. Nog zyn er die de wezenlyke oorzaken van den oorlog weten te onderscheiden. Zy weten dat de ronkende zinnen over democratie, kryheid, stryd tegen het fascisme, slechts dienen om de werkelyke doeleinden die de kapitalisten nastreven, te verdoezelen. Zy weten dat de tastbare dingen, waarvoor stryd zal worden geleverd, den naam dragen van: petrool, grondstoffen, koloniën, afzetgebieden, meerwaarde.

En als de oorlog uitbreekt zal het aantal van diegenen, die die waarheden zullen leeren kennen, steeds aangroeien. Zy zullen begrypen, wat de oorlog is; zy zullen ook, heeren leiders, de valsheid van ordewoorden inzien. Zy zullen inzien dat uw patriotisme stinkt naar de bestendiging van een onnoemelyke slaverny. Zy zullen de hand reiken aan die van de overzyde en zy zullen, door de ketens te breken van het kapitalisme, verwezenlyken wat gy niet hebt vermocht: de vrede over de wereld.

We hebben er in het manifest, dat we ter gelegenheid van de verkiezingen op gedrukt, dat de afloop van de verkiezingen op zichzelf geen uitkomst kon brengen voor de problemen die gesteld worden door den revolutionairen stryd van de arbeidersklasse. Als we zegden "op zichzelf", meenden we hiermee te kennen te geven, dat er in den Bond door niemand de opvatting wordt verdedigd, dat de verkiezingen voor den stryd van de arbeidersklasse geen beteekenis hebben, dat zy dien stryd op geenerlei wyze beïnvloeden. Dat de arbeiders meer en meer de bewustheid verloren hebben van die beteekenis, van dien invloed op het geheel van den stryd; en dat deze kentering, verre van een klaardere, positieve bewustwording te beteekenen van het slechts-betrekelyke, onrechtstreeksche van die beteekenis als voorwaarde en uitgangspunt voor eigenmachtigen revolutionairen stryd gedragen door eigenmachtige klasseorganisatie, veelmeer schynt te wyzen op een toenemende politieke verwildering, een teruggang van de proletarische slagvaardigheid: dat lykt ons be-
wezen door de verkiezingsoverwinning van de reaktionaire partyen, door den teruggang van de traditioneele arbeidersparty en ten slotte door het uitblyven van elke reaktie tegen de maatregelen die de nieuwe regering meent te moeten nemen om de arbeiders het gelag te doen betalen van de toenemende economische krisis en de internationale spanning.

Deze teruggang stelt immer scherper de kwestie van de autonome organisatie van de arbeidersklasse in haar stryd tegen de tot steeds scherper uitbuiting gedwongen bourgeoisie, geruggesteund door de traditioneele arbeiderspartyen. .

Dat het voor de arbeiders steeds moeilijker wordt eenig wezenlyk onderscheid te zien tusschen de sociaal-demokratie en de stalinisten aan den

eenen kant en de burgerlyke partyen aan den anderen en dat dergelyke ontgoocheling met de haar begeleidende politieke verwarring dankbaar door de reaktie wordt te baat genomen om haar eigen parlementaire positie te versterken, is uit de verkiezingen klaar als de dag gebleken. En even zeker zal die versterkte positie haar er toe aanzetten met minder schroom den aanval in te leiden tegen het bestaan en de georganiseerde macht van het proletariaat. Gelykaardige verschynselen in het naburige Frankryk, met een nooit te vermoeden sukses bekroond en de lange reeks nederlagen van het proletariaat op het nationaal en internationaal klassefront (Burgos-Aanpassing v.d. loonen in de mynen zonder noemelyke reaktie-Wraakroepende afslachting van het Spaansch proletariaat met aktieve en schaamteloze hulp van de internationale "demokratie"-Niet-inmengingspolitiek gesymboliseerd en bekroond door de konzentratie in de gruweloorden van Argelès, St.Cyprien en Prats de Mollo) zullen haar hierby de laatste aarzeling ontnemen.

Om dezen aanval voor de arbeidersklasse te kamoeffleeren en tegelyk door honderd-en-een "vaderlandsche" motieven te rechtvaardigen, maakt de bourgeoisie dankbaar gebruik van de haar door de internationale spanning geboden gelegenheid. Het verloop van de gebeurtenissen in Frankryk van de laatste paar jaar heeft ons geleerd met welke geraffineerde methode de Fransche bourgeoisie de volksfrontformaties en hun regeringskombinatie in diens t van dit opzet heeft weten te stellen: na het preken van allen weerstand- de middelen hiertoe werden op volmaakte wyze aangepast aan en gamodelleerd naar den aard van het doeb de arbeiders geboden verzetstagn we in Frankryk voor een autoritair Daladierregiem met de traditioneele arbeiderspartyen, na zich op voorbeeldige "vaderlandsche" wyze van hun "leiders"-plicht te hebben gekweten, in "welwillende" oppositie, in afwachting van de aanstaande massaslachting, die de heele rotzooi broederlyk vereenigd

zal vinden tegen....de arbeidersklasse, het slacht-
vee.

De "welwillende" oppositie van de B.W.P. kan op verschillende wyzen geïnterpreteerd en gerechtvaardigd of de wenschelykheid er van in twyfel getrokken worden.

1° De vergiezingen hebben uitgewezen dat de breede arbeiderslagen nog moeilik verder hun instemming kunnen betuigen met de opeenvolgende flagrante kapitulaties op den rug der arbeidersklasse en alle gerechtvaardigd of door de permanente (aan de neergangsprijs van het kapitalisme eigen) economische krisis; of door de evenzeer kapitalistisch-gefundeerde toespitsing van de tegenstellingen tusschen de imperialistische (en alle zyn het, zonder onderscheid van nationaliteit of ideologie) mogendheden. Beide motieven moesten by de arbeidersklasse meer dan ooit een geest van georganiseerd en onbuigzaam verzet wakker roepen om aan de toenemende verarming en den dreigenden oorlog het hoofd te bieden. De traditioneele arbeiderspartyen hebben het zich tot eereplicht gerekend alle opkomend verzet te fnuiken met de hun eigen "traditioneele" sabotage en misleidingsmethode. - Na dezen krachttoer mogen ze wel wat op adem komen en trachten van hun verbeurd prestige nog te redden wat te redden valt onder den dekmantel van een "welwillende oppositie".

2° Om de voorbereiding tot den oorlog en de door de verscherping van de konkurrentie op de wereldmarkt noodzakelyk geworden verarmingspolitiek (langs den weg van direkten loonafbouw, deflatie, devaluatie, of hoe het kind ook heeten mag) tot een goet einde te brengen, dient de kontrole over de arbeidersmassa's behouden en verscherpt, rol die in de huidige omstandigheden onder "demokratisch" bewind in hoofdzaak slechts door de B.W.P. kan worden opgenomen. Deze taak eischt nauwer "voeling", "ideologische" gebondenheid met het proletariaat, en zou een "oppositie"-politiek volkomen rechtvaar-

digen.

3° De oppositie-politiek zou niet gerechtvaardigd zyn, daar "het land" eensgezind moet staan in het vooruitzicht van een "gebeurlyk" gewapend konflikt, waarby dan de B.W.P. tegelyk de belangen van het slachtvee en de roofwinsten van de imperialistische kapitalisten zou behartigen.

Zooals ge ziet zal het de arbeidersklasse bar moeilik vallen, de voorkeur te geven aan de eene of andere van de gedragingen van haar politieke "leiders" en "vertegenwoordigers".

Verzet tegen het meer en meer gesloten front van de naar oorlog gedreven bourgeoisie met de traditioneele arbeiderspartyen is enkel mogelyk op grond van een doorzicht in de misdadige politiek van bedrog en leugen, van ophitsing tot oorlog en aankweeking van een menschonterend "patriotisme", waartoe de bourgeoisie en haar socialistische en stalinistische trawanten hun toevlucht nemen.

Dit doorzicht en het hieraan beantwoordend verzet zyn de basis waarop de arbeidersklasse zich opnieuw zal organiseeren om den stryd aan te gaan voor haar levensbelangen, die tegelyk de belangen zyn van de heele menschheid.

oooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooo

HELPT DE SPAANSCH E VLUCHTELINGEN.

De door de Internationale Kommissie voor hulp aan de Spaansche vluchtelingen ingezamelde som bedraagt: 4808fr. Dit bedrag is op verre na niet toereikend om in de geweldige behoeften te voorzien. Zet uw steunaktie onvermoeid voort. Stort op: P.CH. 329073. Kd. Le Grève. Stroobantlaan 52 Ukkel.

De verantwoording voor de ingezamelde sommen zal in het volgend nummer geschieden.

ALGEMEENE AANMERKINGEN OVER ORGANISATIE.

oooooooooooooooooooo

(Slot van in Aprilnummer gepubliceerd stuk Zegsmannen van socialistische en kommunistische partyen geven dikwyls toe, dat, in een revolutionaire beweging, organen van autonome massa-aktie aangewezen zyn voor de vernietiging van de oude overheersching; maar nadien, zoo beweren zy, dienen zy plaats te maken voor de parlementaire demokratie om de nieuwe maatschappy te organiseeren. Laat ons de grondbeginselen van beide vormen van politieke organisatie van de maatschappy vergelyken

De oorspronkelyke demokratie in kleine steden en distrikten werd uitgeoefend door de vergadering van alle burgers. Met de groote bevolking van moderne steden en landen is zulks onmogelyk. Het volk kan enkel uiting geven aan zyn wil door afgevaardigden te kiezen by een centraal lichaam dat allen vertegenwoordigt. De afgevaardigden by parlementaire lichamen zyn vry te handelen, te beslissen, te stemmen, te regeeren naar eigen goeddunken; "by eer en geweten" zooals dikwyls in plechtige termen wordt uitgedrukt.

De radenafgevaardigden echter, zyn by mandaat gebonden; zy zyn enkel uitgezonden om uiting te geven aan de opvattingen van de arbeidersraden die zy vertegenwoordigen. Zy kunnen ten allen tyde herroepen en vervangen worden. Dus ho uden de arbeiders, die hun het mandaat toevertrouwd, de macht in eigen handen.

Aan den anderen kant worden de parlementsleden voor een bepaald aantal jaren gekozen; alleen by de polls zyn de burgers meester- op dezen éenen dag, als zy hun afgevaardigden kiezen. Eens die dag voorby, is hun macht verzwonden en zyn de afgevaardigden onafhankelyk, vry voor een aantal jaren "naar eigen geweten" te handelen, enkel in be-

dwang gehouden door de overtuiging dat zy na deze periode weer opnieuw voor hun kiezers zullen moeten verschynen; maar dan rekenen zy er op door een lawaaierige verkiezingskampanje hun stemmen weer te kunnen snappen en hun kiezers te kunnen overdonderen met slagwoorden en demagogische frazen. Dus zyn niet de kiezers maar de parlementairen de ware meesters die over de politiek beslissen. En de kiezers zenden zelfs geen personen van eigen keus als afgevaardigden; zy worden hun voorgesteld door de politieke partyen. En dan, in de veronderstellingen dat het volk menschen van eigen keus kon kiezen en aanstellen als afgevaardigden, zouden deze menschen de regeering niet uitmaken; onder parlementaire demokratie zyn de wetgevende en de uitvoerende machten gescheiden. De ware, het volk verdrukkende regeering is samengesteld uit een burokratie van beampten zoo ver uit het bereik van de stem van het volk, dat zy praktisch onafhankelyk zyn. Hierdoor komt het dat kapitalistische overheersching doorheen algemeen stemrecht en parlementaire demokratie overeind blyft. Hierdoor komt het dat in kapitalistische landen, waar de meerderheid van de bevolking tot de arbeidersklasse behoort, deze demokratie niet tot de verovering van politieke macht leiden kan. Voor de arbeidersklasse is parlementaire demokratie schyndemokratie, terwyl radenvertegenwoordiging werkelyke demokratie is: het direkt beheer van de arbeiders over hun eigen aangelegenheden.

Parlementaire demokratie is de politieke vorm waaronder de verschillende groote belangen in een kapitalistische maatschappy hun invloed op de regeering uitoefenen. De afgevaardigden vertegenwoordigen zekere klassen: boeren, handelaars, nyveraars, arbeiders; maar zy vertegenwoordigen niet de gemeenschappelyke wil van hun kiezers. En inderdaad hebben de kiezers van een gewest geen gemeenschappelyken wil; zy zyn een verzame-

ling van individuen, kapitalisten, arbeiders, winkeliers, toevallig op dezelfde plaats levend, met gedeeltelyk uiteenlopende belangen.

Radenafgevaardigden, aan den anderen kant, worden uitgezonden door een homogene groep om uiting te geven aan haar gemeenschappelyken wil. Raden zyn niet alleen samengesteld uit arbeiders met gemeenschappelyke klassebelangen; zy zyn een natuurlyke groep, samen arbeidend als personeel van een fabriek of sektie van een groot bedrijf, en staan in nauw dagelyksch onderling kontakt, met denzelfden tegenstander, in de noodzakelykheid hun gemeenschappelyke akties als arbeidsmakkers op éenvormige wyze door te voeren; niet alleen in de kwesties van staking en stryd, maar ook in die van de nieuwe organisatie van de produktie. Radenvertegenwoordiging is niet gebaseerd op de zinlooze groepeerings van aan elkaar palende dorpen of distrikten, maar op de natuurlyke groepeerings van arbeiders in het produktieproces, de werkelyke basis van de maatschappy.

Raden mogen echter niet verward worden met de zoogenoemde korporatieve vertegenwoordiging die in de fascistische landen wordt gepropageerd. Dit is een vertegenwoordiging van de verschillende beroepen of vakken (meesters en arbeiders als een geheel beschouwd) als vaste elementen van de maatschappy voorgesteld. Deze vorm behoort tot een middeleeuwsche maatschappy met vaste klassen en gilden en in zyn neiging om belangengroenen te bestendigen is hy nog slechter dan het parlementarisme, waar nieuwe groepen en nieuwe belangen, opduikend in de ontwikkeling van het kapitalisme alras hun uitdrukking vinden in parlement en regering.

Radenvertegenwoordiging is hiervan volkomen verschillend daar zy de vertegenwoordiging is van een strydende revolutionaire klasse. Zy vertegenwoordigt uitsluitend de belangen van de arbeidersklasse, en verzet zich tegen elke deelname van

kapitalistiese vertegenwoordigers en kapitalistiese belangen. Zy ontkent aan de kapitalistenklasse elk bestaansrecht in de maatschappy en tracht ze als kapitalisten te doen verdwynen door hun de produktiemiddelen te ontnemen. Wanneer in het verloop van de revolutie, de arbeiders de taak op zich moeten nemen van de organisatie van de maatschappy, dient dezelfde radenorganisatie hun tot werktuig. Dit beteekent dat de arbeidersraden dan de organen zyn van de diktatuur van het proletariaat. De diktatuur van het proletariaat is geen fyn uitgedacht kiesstelsel dat kunstmatig kapitalisten en middenklasse van de polls uitsluit. Het is de uitoefening van de macht in de maatschappy door de natuurlyke organen van de arbeiders, die het produktieapparaat opbouwen als de natuurlyke basis van de maatschappy. In deze arbeidersorganisaties is er geen plaats voor dieven en uitbuiters: zy bestaan uit afgevaardigden van de arbeiders uit de onderscheidene produktietakken. De diktatuur van de arbeidersklasse is dus de meest volmaakte demokrasie en tegelyk de werkelyke arbeidersdemokrasie, met uitsluiting van de verdwynende uitbuitersklasse.

V

De aanhangers van de oude organisatievormen bewierookten de demokrasie als de éenig juiste en rechtvaardige politieke vorm in tegenstelling met de diktatuur, een onrechtvaardige vorm. Voor het Marxisme bestaat geen abstrakt recht of rechtvaardigheid; het verklaart de politieke vormen waarin de menschheid haar gevoelens van politiek recht uitdrukt, als een gevolg van de ekonomische struktuur van de maatschappy. Door de Marxistiese theorie kunnen we ook de basis vinden van het onderscheid tusschen parlementaire demokrasie en radenorganisatie. Als middenklasedemokrasie en een proletariese demokrasie weerspiegelen zy het karakter

van deze twee klassen en hunne ekonomische stelsels.

Middenklasedemokratie is gebaseerd op een maatschappij bestaande uit een groot getal kleine onafhankelyke voortbrengers. Zy hebben een regeering noodig om hun gemeenschappelyke belangen te behartigen: openbare veiligheid en orde, verdediging van den handel, eenvormige stelsels van maten en gewichten en van geld, het voeren van recht en wet. Al deze dingen zyn noodzakelyk om elkeen toe te laten zyn eigen taak naar eigen zin te volbrengen. De eigen zaken houden de heele aandacht gaande, maken de levensbelangen uit van iedereen, en die politieke faktoren zyn, ofschoon noodzakelyk, van slechts bykomenden aard en eischen slechts een klein gedeelte van hun aandacht. De hoofdinhoud van het maatschappelyk leven, de grondslag van het bestaan van de maatschappij, de produktie van alle goederen noodzakelyk voor het leken, is versnipperd in de private zaken van de afzonderlyke burgers, het is dus natuurlyk dat dat byna al hun tyd in beslag neemt, en dat de politiek, hun gemeenschappelyke zaak, die slechts bykomende voorwaarden te verwezenlyk heeft, een ondergeschikt iets voor hen is. Alleen in revolutionaire bewegingen van de middenklasse verovert het volk de straat. Maar in gewone tyden wordt de politiek overgelaten aan specialisten, politiciers, wier levenstaak er in bestaat, deze algemeene politieke belangen van de middenklasse te behartigen.

Hetzelfde geldt voor de arbeiders, zoolang zy alleen aan hun eigen onmiddellyke belangen denken. Onder het kapitalistisch stelsel werken zy lange uren, al hun energie gaat op in het uitbuitingsproces, en slechts weinig geesteskracht en frisch denkvermogen blyft hun over. Het loon verdienen is de meest onmiddellyke noodzakelykheid van het leven; hun politieke belangen, hun gemeenschappelyke belangen, hun loonen en levensvoorwaarden te verdedigen kunnen wel belangryk zyn, maar blyvan van ondergeschikt belang. Dus laten zy dit

gedeelte van hun belangen ook aan specialisten over, aan hun partypoliticiers en hun vakbondleiders. Door hun stem uit te brengen als burgers of als leden kunnen de arbeiders zekere algemeene richtlynen geven, net als de middenklaskiezers hun politiciers kunnen beïnvloeden, maar alleen gedeeltelyk, daar hun aandacht in hoofdzaak op hun werk moet gevestigd blyven.

Proletarische demokratie onder het kommunisme berust juist op tegenovergestelde ekonomische voorwaarden. Zy is gebaseerd niet op private maar op kollektieve produktie. Produktie van de levensbehoefte is niet enkel privaatzaak, maar kollektieve aangelegenheid. De gemeenschappelyke aangelegenheden, vroeger politieke zaken genoemd, zyn niet langer van bykomend belang, maar het hoofdvoorwerp van gedachte en aktie van iedereen. Wat in de vroegere maatschappij politiek genoemd werd, een domein voor specialisten, is tot levensbelang geworden van elken arbeider. Het is niet de handhaving van zekere noodzakelyke produktievoorwaarden, het is het proces en de instandhouding van de produktie zelf. De scheiding tusschen private en kollektieve aangelegenheden heeft opgehouden te bestaan. Een afzonderlyke groep of klasse van specialisten verantwoordelyk voor de politieke aangelegenheden is niet langer noodzakelyk. Door hun radenafgevaardigden, die ze samenbinden, regelen en beheeren de voortbrengers zelf hun produktiearbeid.

De beide vormen van organisatie zyn niet in dien zin verschillend, dat de eene op traditioneele, ideologische basis, en de andere op materieele produktie-basis van de maatschappij zou gevestigd zyn. Beide zyn gegrond op de materieele basis van het produktiesysteem; de eene op het neergaande stelsel van het verleden, de andere op het opkomende stelsel van de toekomst. Juist nu zyn we in de overgangperiode, de periode van groot-kapitalisme en de aanvang van de proletarische revolutie. In

het groot-kapitalisme is het oude produktiestelsel reeds in zyn grondvesten vernietigd; de groote klasse van onafhankelyke voortbrengers is verdwenen. Het hoofdgedeelte van de produktie is kollektieve arbeid van groote groepen arbeiders; maar de kontrole en het bezit zyn in een klein aantal privaathanden gebleven. Deze tegenstrydige toestand wordt gehandhaafd door de sterke machtsmiddelen van de kapitalisten, vooral de staatsmacht uitgeoefend door de regeeringen. De taak van de proletarische revolutie is de vernietiging van deze staatsmacht; haar werkelyke inhoud is de verovering van de produktiemiddelen door de arbeiders. Het revolutieproces is, in een wisseling van akties en nederlagen, de uitbouw van de organisaties van de proletarische diktatuur, die tegelyk de ontbinding is, stap voor stap, van de kapitalistische staatsmacht. Dus is het het proces van de vervanging van het organisatiestelsel van het verleden door het organisatiestelsel van de toekomst.

We zyn enkel by den aanvang van die revolutie. De eeuw van klassenstryd achter ons kan niet beschouwd worden als zulk een aanvang, slechts als een voorspel. Zy ontwikkelde onschatbare theoretische kennissen, het vond dappere revolutionaire woorden ter weerlegging van de kapitalistische pretentie een uiteindelyk maatschappelyk stelsel te zyn; het schudde de arbeiders wakker uit de hope-loosheid van de ellende. Maar haar stryd bleef beperkt binnen de grenzen van het kapitalisme, het was akwie door middel van leiders en legde zich toe op de vervanging van harde meesters door edelmoedige. Enkel een plotselinge opflikkering van oproer, zooals politieke-of massa-stakingen uitgebroken tegen den wil van de politiciers in, verkondigde nu en dan de nadering van eigenmachtige massa-aktie. Elke wildsteking, die haar leiders en ordewoorden niet gaat zoeken by de officieele partyen of vakbonden, is een aanduiding voor deze ontwikkeling, en tegelyk een

stap in die richting. Al de gevestigde machten in de proletarische beweging, de socialistische en kommunistische partyen, de vakbonden, al de leiders wier aktiviteit gebonden is aan de middenklas-demokratie van het verleden, brandmerken deze akties als anarchistische uitspattingen. Want hun gezichtsveld is beperkt tot hun oude organisatievormen, zy kunnen niet begrypen dat de spontane akties van de arbeiders in zich de kiemen dragen van een hoogeren vorm van organisatie. In fascistische landen, waar de oude middenklasedemokratie vernietigd is, zullen dergelyke spontane massa-akties den eenigen vorm van proletarischen opstand zyn. Hun tendens zal niet zyn het herstel van de vroegere middenklasedemokratie, maar een vooruitgang in de richting van de proletarische demokratie, d.i., de diktatuur van de arbeidersklasse.

J. Harper.

oooooooooooooooooooo

BYDRAGE TOT DE ORGANISATIEKWESTIE. (I)

Een in Italië verblyvende socialist schreef een artikel over de organisatiekwes- tie van uit het standpunt der ervaringen opgedaan in den italiaanschen illegalen arbeid. Il Nuovo Avanti, het Parysche orgaan van de Italiaansche Socialistische Party, publiceerte dit artikel op 10/12/38 onder den titel "De socialistische propaganda in Italië; bydrage tot de studie van het organisatieprobleem". Daar de inhoud van dit artikel van belang is, geven wy

(I) Uit gebeurlyke diskussie in de groepen of den Bond kan misschien binnen de perken van het mogelyke tegenover dit uiteraard betrekelyk-vreemde onderwerp stelling genomen worden.

(Internationaler Beobachter N° 4. Maart 1939.)

het hier weer, met weglating van de politieke inleiding en de slotbeschouwingen.

In de omstandigheden, die door het fascistische totalitarisme in het leven werden geroepen, is de party-genoemde organisatievorm door haren bouw en de psychologische en morele eigenschappen, die hy in de georganiseerden doet ontstaan, volledig onbruikbaar geworden. Deze vorm moet door een nieuwe vervangen worden, dien we vereeniging noemen willen.

Nauwkeuriger gezegd: de organisatievorm Party, waarmee we het tot hiertoe hielden, is radikaal en onherroepelyk onvereenigbaar geworden met de inwendige omstandigheden van het land, die spontaan het leven gegeven hebben aan een nieuwen vorm: de Vereeniging.

In tegenstelling tot de Vereeniging, stelt de Party de mogelijkheid tot organisatorische verbinding tusschen centrum en peripherie voorop, d.i., tusschen spits en basis: elke party is immers als een pyramide: aan de spits bevindt zich de centrale, die met vele draden met de mensen aan de basis verbonden is. Vanzelfsprekend zyn die verbindingskanalen gevormd door bemiddelaars (groepen, sekties, verbindingsmannen, enz.).

Het partymekanisme berust op deze verbindingskanalen, d.i. op de mogelijkheid tot overdraging, op de hulp van dagbladen, brochuren, manifesten, omzendbrieven, vergaderingen, zittingen, ontmoetingen.

Nadat de party ontstaan is en begint te funktionneeren, voltrekt zich onder haar leden een arbeidsverdeeling. Enkelen onderzoeken de situaties die zich voordoen, diskussieeren over de wegen die men moet inslaan, ^{beslissen} over de stappen die aan te wenden zyn en laten de onderrichtingen langs organisatorischen weg aan de andere leden geworden. De leden die aan de basis staan krygen de instrukties en handelen. En hier ontstaat het euvel, dat verschillende

mensen, die vooral de ervaringen van de Deutsche sociaal-demokratische en kommunistische Party voor oogen hebben, den organisatievorm van de party voor aangeboren houden. Als zulks voorkomt -n in tyden van verminderde vryheid komt het voor- beteekent het een doodelyke zwakheid tegenover het fascisme. Het euvel bestaat hierin dat de basis mettertyd haar zelfstandigheid in denken en elk initiatief verliest.

En dit uit verschillende oorzaken, die we kort willen samenvatten: er bestaat een neiging voor de basis immer minder geschoolde elementen ter beschikking te hebben; de kulturele arbeid daalt: de gewoonte neemt uitbreiding, alles van bovenaf te verwachten en niets uit zichzelf te ondernemen - een gewoonte, die door de spits, hoewel onwillekeurig en met de beste bedoelingen, aangewakkerd wordt; tenslotte streven de spitsen er naar, de mensen aan de basis op den "rechten" weg te brengen, waardoor natuurlyk hun eigen weg bedoeld wordt, enz.

Met de oprichting van het totalitair regime wordt het heele mekanisme van de party min of meer volledig lamgelegd en stort ineen. De vergaderingen zyn verboden, samenkomsten van te vele mensen worden gevaarlyk: men moet er van af zien, of ongeveer. De uitgifte van dagbladen wordt onmogelyk. Verschynt ergens een blad, dan is het dit maar by naam, want het heeft zyn funktie verloren en valt onder de kategorie van de vlugschriften. De druk van brochuren wordt moeiljk; men kan trachten ze uit te delen, maar het risiko is te groot. Manifesten en omzendbrieven kunnen gemakkeljk vervaardigd worden: daar echter hun gerspreiding met gevaren verbonden is en hun nut niet al te groot, houden ze ook automatisch op. De eenige manier om voaling te houden die overgebleven is, is de persoonlyke samenkomst; het is echter gebleken, dat zy niet volstaat om de partypyramide te handhaven.

Als echter de vergaderingen, zittingen, dagbladen, omzendbrieven opgehouden hebben, is ook de party vernietigd. Nadat de draden verbroken zyn, verstrooien zich de leden, daar zy niet meer met het leidend centrum verbonden zyn, hun kunstmatig brein, en dat zy geen eigen, zelfstandig-arbeidend brein bezitten. Aan de spits blyft dan het brein zonder lichaam, dat doelloos in de leegte zweeft, waarmee het omgeven is.

De doodstryd van de partyen drukt zich uit in de verwarring van hun spitsen. Ondanks de radikale verandering in de verhoudingen, na de machtsverovering van de fascistten, stonden de partyleiders er op, in het binnen- als in het buitenland een party, een pyramide, met alle middelen weder op te bouwen. Men ging dus voort, van de spits dit de draden in de richting van de basis te spannen en bereikte hiermee het volgende resultaat: zoo dikwyls men elementen voor de basis ontdekt had en de draad ontdekt en verbroken werd, werden deze elementen tot slachtoffer. Elke draad veranderde zich in een vischangel. Wie toegebeten had, werd tot slachtoffer. De spits van de pyramide trachtte in vertwyfeling, haar draden naar alle richtingen op zoek naar leven, uit te werpen. Daar echter al deze draden, die van de spits uitgingen, in even zooveel angels veranderden, werd het geheel als een net: wie er in viel werd er uit geangeld.

Op dit oogenblik lykt het heele grondgebied van het land een onmetelyk moeras, dat alles overdekt heeft. Slechts hier en daar zyn kleine eilanden zichtbaar; voor onze oogen duikt zelfs een heele eilandenzee op. Op elk eiland verblyven enkele menschen, die in het verleden tot een party behoord hebben, die aan de basis van een pyramide stonden. Daar de draden die ze met de spits van verschillende, soms vyandig tegenover elkaar staande partyen verbond, verbroken werden, staan ze

nauw byeen op hetzelfde eiland, verbroederd door het dreigend moeras, dat hen omgeeft, dat zich uitbreidt en hen verder dreigt af te zonderen. Zy zien elkaar in de oogen en ontdekken dat ze verbroederd zyn. Dat is het geboortebewys van de nieuwe ordening, de vereeniging. Drie faktoren spelen by hun ontstaan een rol:

1° Een onmiddellyke, gemeenschappelyke vyand.- Het gemeenschappelyk gevaar kan by den aanvang een vlucht naar alle richtingen veroorzaken en het scheidende nog scherper op den voorgrond doen treden. Doch mettertyd, wanneer zich de toestand stabiliseert, ziet men dat men het gemeenschappelyk euvel beter bestryden kan. Zelfs zoo de doeleinden, die de afzonderlyke menschen nastreven verschillend zyn, zoodra de eerste gemeenschappelyke hinderpaal opryst, staan alle naast elkaar in den stryd voor de overwinning van dien nakenden hinderpaal.

2. Het verdwynen van de voorwaarden, die de scheiding veroorzaakten.- Men trad tot verschillende partyen toe wegens meningsverschillen over de wyze waarop men zich in deze omstandigheden tegenover verschillende dingen zou te gedragen hebben. Die voorwaarden en die dingen bestaan echter nu niet meer. De meningsverschillen hebben onder de nieuwe omstandigheden geen grondslag meer, de woorden verliezen hun inhoud, daar zy zich betrekken op dingen van het afgestorven verleden.

3. De geboorte van het zelfstandig denken Nadat de overblyvende elementen van de spits afgesneden waren, beginnen hun hersenen langzaam aan te werken, en hun gaat de idee op dat ze zelfstandig moeten denken. Deze omstandigheid brengt ze ook nauwer tot elkaar. Daar zy in hetzelfde midden met dezelfde gevoelens en met denzelfden vyand leven, komen ze tenminste tot dezelfde ontdekkingen, gevolgtrekkingen en besluiten. Spytig

genoeg, hebben zy echter niet de gelegenheid hun geest al te zeer te verrijken. Nu zy het zouden willen kunnen zy het niet meer: er zijn geen boeken meer.

Zoo teekent zich langzamerhand de nieuwe organisatievorm af: geen partij en geen pyramide meer, maar vereeniging en eilandenzee.

Is dat zoo goed of slecht? Wy weten het niet en het interesseert ons ook niet. Het is een feit, een gevolg van de omstandigheden. Onherroepelyk, zooals de toestanden onherroepelyk zijn. Men moet ze aanvaarden zooals ze zijn.

Elke vereeniging stelt zich de verwezenlyking van bepaalde dingen tot doel. Daarmee willen we ons nu niet bezighouden. Zy ontplooit de aktiviteit die zy het meest in overeenstemming acht met het te bereiken doel. Ook hierover willen we het hier niet hebben.

We willen slechts de organisatorische zyde onderzoeken: hoe kan onder totalitair regiem een vereeniging leven en zich ontwikkelen, afgezien van het doel en de aktiviteit.

Het kontakt bepaalt zich tot de ontmoetingen op het eiland: ontmoeting van weinigen; dikwyls, zoo ze niet als socialisten bekend staan -want dan gebeurt zulks zelden- aaneenschakeling van ontmoetingen.

Kan een eiland zich van de isoleering losmaken? Het kan en mag geen soliede verbinding met een ander eiland verwezenlyken. Slechts een richtpunt naar vage mogelijkheden, het bewustzijn namelyk, dat in het moeras, aan den gezichtelinder, een ander eiland bestaat: weten waar men landen moet; maar slechts een adres en niets meer. Zeldzame en korte landingen: uitruilen wat mogelijk is en dan maandenlange afzondering. Hiertoe moeten zich de verbindingen beperken. Elke poging tot herhaalde voelingname van stabielen en uitgebreiden aard vormt een net: men wordt geangelt.

De adressen voor deze zeldzame landingen kunnen gegeven worden in den vorm van I, L, en Z. Zy zijn in den I-vorm, d.i. zy verwezenlyken een direkte verbinding tusschen twee menschen, die aan het uiteinde van die I staan, wanneer zy hun adressen opgeven. Dat is steeds gevaarlyk. Zy zijn in den L-vorm, wanneer hy die aan één einde van de verbinding staat, niet zijn eigen adres geeft, maar dat van zijn gebuur. Wanneer ten slotte die van het andere einde ook het adres van zijn gebuur opgeeft, ontstaat een soort Z, waarin de diagonaal de verbinding verwezenlykt. Zoo is het best. (Aanmerking van den vertaler: Steller neemt de letters I, L, en Z als grafische voorbeelden: I is de direkte verbinding tusschen twee menschen, L die door betrekking van een tusschenpersoon, Z die met twee tusschenpersoonen)

De verplaatsingen (tusschen twee punten, die de verbinding verzekeren) mogen (langs denzelfden weg) slechts éénmaal gebeuren, daar herhaling gevaarlyk is.

Elkeen in de vereeniging heeft tot plicht: van zich uit een klein eilandje te ontdekken, zy het na of ver, en zich door den ontdeekten kamaraad het adres van een naburigen vriend te verschaffen. Zoo zal hy een Z gebouwd hebben. Zoo vaak mogelijk uitruiling. Waar hindernissen voorhanden zijn (grenzen, enz.) moet getracht worden, ze te overwinnen.

oooooooooooooooooooo
oooooooooooooooooooo

STEUN AAN HET BULLETYN:

T. 20. fr. Mares 5. fr. Mon I. fr. D.B. 5. fr.
L.B. 20. fr.

TE VERKRIJGEN :

Staat en Revolutie, vert. Gorter Fr. 2.50
Kommunistisch Manifest, vert. Gorter Fr. 1.25

Brochuren Gorter :

Historisch Matérialisme Fr. 2.50
Impérialisme, wereldoorlog en de
Soc. Democratie Fr. 2.50
Wereldrevolutie Fr. 2.50
Open brief aan Lenin Fr. 1.00
Klassenmoraal Fr. 0.50
Grondslagen van het Kommunisme Fr. 1.50

Uitgaven van de G. I. C. :

Lenin als Philosoph, van J. Harper :
Kritische Betrachtung der philosophischen
Grundlagen des Leninismus Prijs Fr. 5.00

Nog voorradig :

Brochuren van Rosa Luxemburg :
Massastaking, Partij en
Vakbonden Prijs Fr. 2.50

Te bestellen bij het beheer